

Urbán Andrea

Az őzsuta felnyitja a szemét

Megtaláltad a kést,
anyád a szoknyája alá
rejtette. A házat
tölgyek veszik körül.
Lassan lépkedsz, a fényfoltokban
saját arcodat keresed. Erősödő
dobogás. Az őzsuta, róla beszélt apád.
Talpad alatt roppan az avar.

Hasadás

Anyám arccal a Napnak.
Nem látni, melyik hegyre
néz, melyik irányba
fussak. Sárga vonulatok,
sárga foltok a lenvászon
alatt. Mintha mellkasából
törnének elő a fénycsíkok.
Beszélni kezd a völgy,
elhallgatok.

Karéj

Egyik láb a másik után,
az esti séta lenyugtat.
Félbeharapott ostya a Hold,
szilva koppan a porban. Locsolnak.

Egy sárga ház teraszán
idős férfi tereget, egyedül.
Nedves a fű, az útszélien

kitépett gyökerek pihennek.
Azt játszod, ha az egyikre rálépsz,
te is veszítesz. Fiatal női hang

hív valakit, a válasz
elmarad. Nincsenek felhők,
a fény mégis sávokat húz az égre.

Lila az ég és lila a föld,
ragad a túlrejt szilva leve.
Nem szedte le senki.

Mézízű fajtából való.